

Оливер Јанковић

СРЕЂАН КРАЈ

Илустровала
Милица Мастелица

мала лагуна

copyright © 2019 Оливер Јанковић
copyright © 2019 Милица Мастелица
copyright © овог издања 2019 ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Унуку Јовану

САДРЖАЈ

СРЕЋАН КРАЈ [11]

РОМАНСА [17]

ОЛОВКА ОД КОЈЕ ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО [23]

ПРАХЕР [30]

КОРА БАНАНЕ [35]

РОБОТ [40]

КЉУЧ [45]

ДУГМЕ [50]

ПЧЕЛА [55]

ПАУК [59]

ОРАО КРСТАШ [63]

БУБА [70]

БЕЛКА [74]

ПОСЕТА [79]

КЊИГЕ [86]

ОГЛЕДАЛЦЕ [92]

СВИТАЦ [97]

ДИВЉА ПАТКА [102]

У ШУМИ [106]

КОШТИЦА [113]

ЛЕПТИР [119]

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ [125]

СРЕЋАН КРАЈ

Недавно је млади писац за децу написао збирку приповедака. Издавач је прихватио књигу и у штампарији су почеле припреме за штампање. Штампар је донео пробни примерак и ставио га поред машине за штампање. У том тренутку из машине избише варнице и осети се мирис спаљене пластике.

– Баш сад си нашла да се поквариш! – узвикну љутито штампар и оде да потражи дежурног електричара.

Једна варница пала је на књигу поред машине и књига као да је задрхтала од тог електричног удара. Убрзо затим, корице књиге се отворише и са њеног краја изађе мали дечак од папира, не већи од два педља, на коме је било

одштампано неколико реченица ситног текста. На дечаковим грудима могле су се јасно прочитати само две речи: *срећан крај*. Он погледа лево-десно. Уплаши га некакав шум и он покуша да се врати у књигу, али није успео да је отвори. Скочи са штампаревог стола и изгуби се међу бројним машинама.

Убрзо се штампар врати са електричаром, који је заменио прегорели део и књига је током дана одштампана.

Деца су радо читала ту књигу, а она се могла наћи и на полицама многих библиотека.

Пролазило је време... Млади писац се спремао да напише и другу књигу, још бољу, лепшу од прве, у којој ће све приче такође имати срећан крај. Међутим, окружен том лепотом и срећом, није приметио један детаљ. Последња прича у његовој књизи остала је без свог краја. Срећног, наравно. Чак и да је то приметио, писац не би знао одговор на питање како је до тога дошло. Када би упитали издавача и штампара, и они би у недоумици одмахивали главом. Нико од њих није видео тренутак када је Срећан Крај изашао из књиге...

Што је најгоре од свега, ни Срећан Крај није знао како се то тачно догодило. Хтео је само да изађе из књиге да види шта се дешава напољу.

Подрхтавао је од страха сакривен међу штампарским машинама. После неког времена се прибрао. Радозналост је надвладала тугу и страх. И даље помало тужан, као да је несрећан крај, искрао се из велике просторије са

машинама, сјурио се низ степенице и изашао на улицу у велики свет.

Веома се изненадио када је видео како је свет препун светлости, боја и звукова. У својој причи он је могао да спозна само свет написан на папиру, мада му се он и као такав допадао.

Шетао је улицом и загледао пролазнике. Приметио је да пролазници не обраћају пажњу на њега. Били су сувише заузети собом, забринути, незаинтересовани. Мали, папирнати дечак као да за њих није ни постојао.

Што је више шетао по граду и просто упијао све детаље које је могао видети, било му је малтене драго што је изашао из своје приче и из књишког света доспео у прави.

– Ето, бар сам видео свет на онај начин на који никад не бих успео да га видим да сам остао у својој књизи – помисли папирнати дечак.

Наставио је своју шетњу градом. Међутим, лица пролазника су одударала од оне лепоте које је пружао сунчан дан. Није их радовао лагани ветар који као да је предосећао скори долазак пролећа. Није их радовао пој птица

које су се веселиле сунцу. Људи су углавном били забринуте, ужурбани, намргођени...

Шетајући тако градом, Срећан Крај се нађе пред великом зградом Градске библиотеке. Помислио је како би заправо требало да се неопажено увуче унутра и потражи одељење на којем пише КЊИЖЕВНОСТ ЗА ДЕЦУ. Ту ће сигурно наћи своју књигу из које је изашао. Могао је отићи у последњу причу и на њеном крају заузети место које му припада. То је био његов свет – свет књига.

Ипак, и даље је стајао и гледао велику зграду библиотеке. Заиста, унутра се налазио његов свет, али некако му се није дало да направи тај одлучујући корак и врати се међу књиге.

Схватио је да му се указала шанса која се врло ретко указује. Шанса да направи избор – да ли ће остати у стварном свету или се вратити у свет књига.

Дуго је тако стајао и двоумио се. Небо је, уз велику буку, прелетео авион. Наишли су, ношени ветром, брзи и тамни облаци и донели прве капи. Уплашен да га не ухвати киша и покваси га, склонио се испод надстрешнице

улаза једне зграде и одлучио да сачека. Киша је брзо престала.

Као на текућој траци, људи, аутомобили и призори смењивали су се пред њим.

– Хеј, другар! Што си ту застао као да си пустио корење?! – весело залаја на њега млади пас. – Хајде, прикључи се. Осети како се живот креће и како је леп!

– Па, изгледа да је у праву – помисли Срећан Крај. – Потребно је осетити живот и његове истините приче и притом помоћи другима да буду срећни. Због те одлуке осети олакшање, као да му је камен пао са срца, и бодрим кораком крену низ улицу.